

Till Rabén & Sjögren, augusti 2019

Berätta om Min system är ett spöke, varifrån kommer inspirationen?

Jag hade skrivit lite olika texter på rim som jag tänkte skulle kunna bli en uppföljning till diktboken "Under ett rabarberblad - verser för människor och djur" (som kom 2016). I min förra diktbok handlade texterna mycket om naturen och djuren, men i de nya verserna är det mer fokus på ett du och ett jag, på relationer och på staden. I båda böckerna tar känslorna stor plats, både de härliga och de lite svårare.

Varför skriva poesi för barn?

Det omedelbara svaret är en motfråga: Varför skulle man inte skriva poesi för barn?

För mig är dikter som pyttesmå berättelser med hög densitet, eller som vykort skickade från olika liv och världar. Att den sortens berättande ska finnas tillgänglig för varenda människa, oavsett ålder, känns så självklart. Dessutom tror jag att poesin funkar extra bra i den tid vi lever nu. Tack vare sitt behändiga format är dikten så lätt att bära med sig och faktiskt hitta plats för. Dikten kan bli en väg in i andra känslövärldar än ens egen. Den kan påminna oss om att vi är mer lika varandra än vi ibland kanske tror och att våra tankar och känslor är universella, och ålderslösa! (En elvaåring kan ha ögonblick av uråldrig klokhet medan en 49-åring ju kan reagera med känslor som mer liknar en femåring.) Att texterna är skrivna på rim kanske kan göra det lättare att hitta till poesin. Man har rytmen och rimorden att luta sig mot. Och i bästa fall kanske man också upptäcker att poesin faktiskt inte behöver vara ett dugg svår, och att den går att ta till sig, oavsett vem man är och hur gammal.

(Kanske är det till och med så att poesin mår som bäst när den inte behöver stängas in i en ålderskategori? Som barn läste och lyssnade jag på Olle Adolphson, Barbro Hörberg, Allan Edwall, Tage Danielsson, Alf Henrikson och många fler. De förmedlade så självklart alla de känslolägen som både ung och gammal känner igen sig i.)

Vad brukar du få för reaktioner från läsare på dina dikter?

Så olika! Det är fint när texterna når fram och hittar till någon som känner igen sig eller som kan finna tröst eller stöd i en dikt.

Hur arbetar du med text/bild? Vilket kommer först?

Texterna kommer nästan alltid först. Jag vill gärna att mycket av texten ska vara klar innan jag börjar teckna, bara för att få en tydlig känsla för vart boken är på väg. Ibland kan en dikt börja med en bild i huvudet, en fundering över ett särskilt ämne eller tankar om någonting jag sett i verkligheten. Det vanligaste är att en dikt kommer ur en lösryckt mening som plötsligt bara dyker upp som från ingenstans och som gör mig nyfiken. Ibland rymmer meningen sin helt egna rytm och i sådana fall är det bara att tacka och

buga. Och undersöka vad som väntar där meningen slutar. Vem handlar den om, vad är det som har hänt och vad kommer att hända?

Jag vill att illustrationerna (och även typsnitt, bokformat och papper) ska bilda en tydlig helhet ihop med texten. Det är viktigt att färgskalan blir rätt för sitt sammanhang. Den här gången ville jag också att omslaget skulle ha en taktil känsla och samtidigt påminna om de lapptäcken min farmor sydde under sin livstid.

Hur gör du dina illustrationer?

Jag har (med pensel) tecknat lösa bilddelar i tusch och sedan färglagt och byggt ihop bilderna i datorn. Där har de fått växa fram utan något skissande innan, mest för att det är spännande att se vart de tar vägen om jag inte försöker styra allt för mycket.